



Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Akce ze školy	2 - 3
Recenze	4 - 5
Příběhy	6 - 13
Hra	14 - 15
Luštění	16 - 20
Recepty	21 - 22
Anglický projekt	23
Komiks	24

Redakce časopisu:

Kristina Barth (Kristi), Hana Bertlová (Hani), Karolína Bertlová (Carol), Karolína Bratková (Kája), Žofie Faugnerová (Žofka), Benjamin Heřt (Ben), Tobiáš Heřt (Tobi), Marek Hlaváček (Mára), Zita Chloupková (Zita), David Kment (Dáda), Gréta Kokešová (Grétka), Nela Koňářiková (Nela), Anna Kořínková (Ani), Tomáš Kovář (Tom), Michal Krupka (Michal), Ema Krtková (Emča), Alisa Kurtynina (Alisa), Johana Posoldová (Johy), Sofie Řeháková (Sofi), Martin Skála (Martin), Anna Spěvácová (Áňa), Stella Vojtíšková (Stella)

Obálku nakreslila Daria Makitruk.

Milí čtenáři a čtenářky,

máme pro vás nový díl časopisu Tonda. V tomto časopise se podíváte do jiného světa.

Téma tohoto čísla je BRÁNA MEZI SVĚTY. Můžete se těšit na spoustu zábavy.

Za redakční radu Ani a Carol



Áňa

Přijel k nám integrovaný záchranný systém. Pro první stupeň tu byli: **hasiči**, **policie se psy**, **záchranka**, **armáda**, **státní policie**, **městská policie** a **bezpečí na internetu**. Na začátku jsme viděli policii se psy. Bylo to úžasné. Ukazovali nám, jak pes najde zloděje. (Umí ho najít fakt dobře) Taky jsme viděli, jak psi umí zaútočit. Ukázali nám to na člověku, ale nebojte se, byl oblečený ve zvláštním obleku, takže ho to nebolelo. (Ale kdybyste ho neměli, tak by vás to HOOODNĚĚĚ bolelo.) Pak nás přímo obrovsky zaujala armáda. Byli tam tři vojáci. Jeden byl kapitán (velmi sympatický). Ten nám všechno dopodrobna vysvětlil. A dával nám vyzkoušet vojenské čepice. Druhý z nich byl odborník na zbraně. Byl ve skupině, která vystupuje na významných událostech, také nám ukazoval pušku. Třetí z nich byl inženýr. U toho jsme si zkoušeli pochod se šavlí. Málem bychom zapomněli, že stopoval soutěž sedy lehy. Ti poslední, o kterých tu napíšeme, jsou hasiči. Do jejich auta se toho vejde opravdu hodně. V sedadlech měli zabudované dýchací přístroje. Do vodní nádrže v autě se jim vejde 2000 litrů vody. Obdivujeme, jak svoji práci zvládají. **Ze všeho jsme byli opravdu nadšení.**



Hani a Áňa

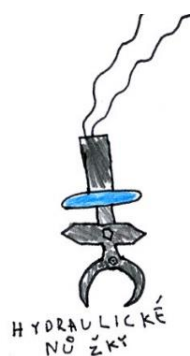


IZS VE ŠKOLE

Na dni integrovaného záchranného systému se nám líbili hlavně vojáci, protože měli moc dobré představení. Jeden z vojáků začal házet a točit puškou. Popisovali nám svoji práci, co musíme splňovat, abychom se mohli stát vojáky. Také nás zaujali hasiči svým autem, ve kterém vozí velmi těžké hydraulické nůžky a generátor elektřiny. Ve třídě nám jeden pán vysvětloval, jak se bezpečně chovat na internetu. Například proč nikde nezveřejňovat svoje telefonní číslo nebo proč nikam nedávat svoji adresu.

Víte proč?

Tobi, Tom, Michal



Jsou to naše osobní informace, které je potřeba chránit. Když někomu dáme naše údaje, je pro něj jednodušší se k nám dostat.



Matěj, 8.C

EMA A KOUZELNÁ KNIHA



Devítiletá Ema vyrůstá v dívčím sirotčinci.

Jednoho dne si všimne, že na stromě sedí víly. Pak ale zjistí, že ostatní je nevidí.

Jednou večer k Emě jedna z víl přiletí. Ema už se těší na své desáté narozeniny, protože půjde do města.

Jenže víla je smutná. Když se Ema zeptá proč, víla jí odpoví, že se z města vrátí až druhý den, ale možná se nevrátí vůbec! Při snídani dívky uslyší pláč. Kdo to byl?

Když Ema ve městě přijde do antikvariátu, dostane knihu.

Co v ní vlastně stojí? Vráť se do sirotčince?

To se dozvíte v knize.

Kristi

Spider-man: Paralelní světy

Miles Morales je normální kluk, který přestoupil na jinou školu. Ve škole se mu moc nelíbí, protože nemá kamarády, tak hledá útěchu u svého strýce Arona. Kousne ho radioaktivní pavouk, což mu obrátí život vzhůru nohama. Bude muset zachránit lidstvo. Film nebyl vůbec nudný, postavy byly hodně zajímavé, určitě bychom ho doporučili těm, kteří mají rádi animáky a akční filmy.

Tobi a Ben

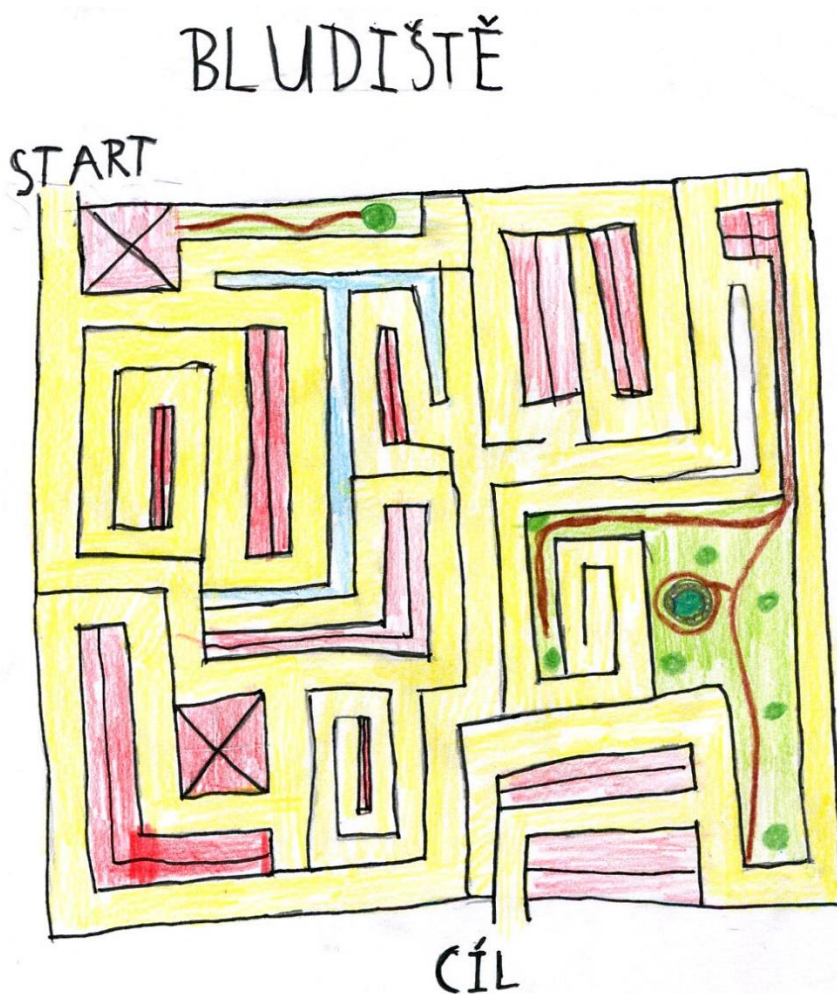


ZTRACENÝ KLÍČ

Jak asi všichni víte, klíče jsou vašimi dobrými pomocníky. Chrání váš majetek i celý váš dům. Ale klíče mohou být také kouzelné. A právě takový kouzelný klíč se nachází ve městě Brusvil a tam žije pán jménem Brusten. Jeto velmi bohatý pán, dříve pracoval v bance. A právě on vlastnil ten klíč. Otvíral bránu do tajemné země Alegria. Ovšem jednoho dne, když byl pan Brusten na oslavě svého kamaráda, se klíč záhadně ztratil. Žádné známky po vloupání ani rozbité okno, i brána byla zabezpečená. Pan Brusten to nechtěl nahlásit policii, protože nechtěl, aby se lidé dozvěděli o bráně do země Alegria. Prohledal všechny skryše, které měl, ale nic nenašel. Čtvrtý den od krádeže se pan Brusten vypravil do lékárny. Cestou z lékárny si pan Brusten všiml starožitnictví. Za výlohu právě majitel dával klíč, který se podobal tomu, který se mu ztratil před čtyřmi dny. A tak se šel podívat. Pan majitel mu řekl, že ho koupil od jednoho pána, který tu byl před několika minutami. Pan Brusten se podíval a byl to on!!

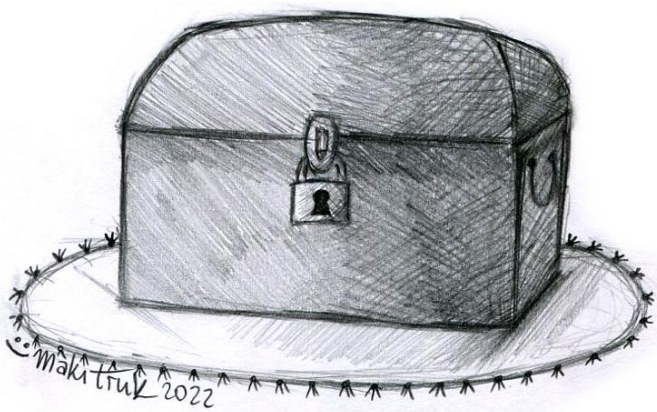
Zeptal se, kam ten pán běžel. Dozvěděl se, že běžel k nádraží. Dlouho ho pronásledoval, až najednou pronásledovaný pán upadl a pan Brusten ho rychle chytil. Když ho přivedl na policejní stanici, zjistil, že je to celosvětově hledaný zločinec, a dostal odměnu 10 000 Kč, které částečně použil na to, aby si koupil svůj klíč zpět. Pan Brusten šel velice šťastný domů. Doma si dal svoji oblíbenou odpolední kávu.

Mára, Martin



Kronika

V jednom malém domečku u silnice žila rodina. Tatínek, maminka a Lucinka s Kájou. Lucinka chodila do třetí třídy a Kája byl prvňáček. V pátek odpoledne šla maminka vyzvednout děti z družiny. Kájovi se nechtělo domů, protože si zrovna hrál s kamarády. Lucinka se naopak domů moc těšila. Ve škole totiž psali test a ona se musela připravovat. Maminka před chvílí skončila v práci a nechtěla se s dětmi dohadovat, a tak na ně zvýšila hlas. Děti se lekly a byly z toho smutné, a tak všichni tři šli domů potichu. Tam už na ně čekal tatínek s úsměvem na tváři. Když viděl, že je jeho rodina rozhádaná, rozhodl se, že je musí udobřit, a proto naplánoval výlet na chatu. V pátek večer vyjeli.



Když dorazili na chatu, bylo už pozdě večer. Děti vyběhly na starou půdu. Bylo to tam tmavé a zaprášené a uprostřed místnosti ležela tajemná truhla. Děti ji nikdy předtím neviděly. „Co to je?“ zeptala se Lucinka Káji, ten ale taky nevěděl, a proto se rozhodli, že ji otevrou. Šlo to těžko, ale nakonec to zvládli. Uvnitř truhly ležela stará velká kniha. „Cože?! Jenom kniha? Myslel jsem si, že tam bude něco zajímavého, třeba pirátský poklad! To by bylo skvělé!“ povzdychl si Kája a šel dolů. Lucinka se na půdě sama bála, a tak šla brzy za ním. Za chvíli už je tatínek nahnal do postele.

Ráno je probudili rodiče. „Rychle, vstávejte! Něco se stalo!“ Děti byly překvapené a začaly se bát. Všichni čtyři sešli dolů, všechno ale vypadalo normálně. „Co se děje?“ nechápaly děti. Rodiče ukázali na hrad. „Vidíte ho? Prapory vlají, na hradbách pochodují strážé, a co je hlavní, ještě včera tam byly jen ruiny!“ A opravdu. Stál tam hrad, obří a mohutný, jako by tam král stále byl a vládl. A taky že tam byl. Děti přemluvily rodiče, aby se tam šli kouknout. Rodiče zprvu nechtěli, nakonec se ale přece jen vydali na hrad. Asfaltová silnice zmizela, byla tam jen ušlapaná hlína, která se později, když se přiblížili k hradu, proměnila na dlážděnou cestu. Celou dobu potkávali spoustu sedláků a rytířů, ale i kejklířů, kašpárků a provazochodců. Když došli na hrad, spatřili ho v plné kráse. Měl spoustu malých věžiček a nádhernou, dubovou bránu. Ta byla dnes otevřená a kamenný most, po kterém se muselo přejít nad příkopem, byl plný lidí. Byli tam všichni, bohatí i chudí, urození i prostí. Všichni byli pestrobarevně a slavnostně oblečení, a tak mezi nimi neobvyklé šaty, ve kterých Lucinka a Kája s rodiči přišli, nebyly výrazné. Jen pár lidí se za nimi otočilo. Na hradě musela být nějaká slavnost, všichni byli veselí a měli úsměv na tváři. Dokonce i rodiče vypadali, jakoby z nich strach opadl. „To je úžasné!“ mumlal si tatínek pod vousy, „musíme být ve středověku! Řekl bych, že tato slavnost je na počest úspěšného dostavení hradu! To by vysvětlovalo, proč je v tak skvělém stavu!“

Celá rodina se rozhodla, že se projdou. Nádvoří bylo plné stánků s nejrůznějším pečivem, ovocem a zeleninou, byly tu ale i cukrovinky a ručně vyráběné košíky nebo hliněné misky. Naštěstí si rodiče s sebou vzali peníze. Úchvatné zlaté dvacetikoruny okouzly většinu prodáváčů, a tak si všichni koupili preclík, který byl ještě čerstvý, jahody, které byly tak šťavnaté, že do pár minut zmizely, a tatínek si ještě pochutnal na klobáse, která voněla jako žádná jiná. Hned vedle stánku s klobásami seděl muž, co měl na klíně knihu a něco do ní psal. Děti se podívaly, proč píše, když jsou kolem něj takové úchvatné věci. Rázem ale jejich pozornost upoutal polykač ohně. Všichni se moc bavili, až skoro zapomněli na čas. Jen Lucinka si vzpomněla a taky že hned upozornila ostatní. Přišel čas jít domů.

Ale jak se tam dostanou? Maminka rozhodla, že se musejí vrátit na chatu a tam vymyslí, co dál. Dětem se moc nechtělo, líbilo se jim na hradě. Žádná škola, jen celý den mlsání. Rodiče ale stáli na svém. Cesta trvala jen chvíličku, a tak byli za chvíli zase na chatě. Jakmile vkročili dovnitř, vzpomněly si děti, že na půdě leží ta tajemná kniha. Tatínek pro ni došel a za okamžik byl i s knihou dole. Rodiče se do ní podívali a zjistili, že to není kniha, ale kronika. „Kronika je taková kniha pohádek a příběhů, co se doopravdy kdysi staly,“ vysvětlil tatínek Kájovi, když se zeptal, co to kronika je. Maminka se do knihy-kroniky podívala a rázem se jí zatajil dech. „Co? Co jsi tam přečetla a viděla?“ ptali se jí hned všichni. Maminka jim odpověděla, že ta kniha vypráví o hradě, na kterém dnes byli. A první příběh je napsaný právě v den otevření hradu pro všechny. Kája si okamžitě vzpomněl na toho divného pána, co dneska psal i přesto, že všude jinde byla zábava. Tatínek moudře rozhodl, že to určitě musel být on, sám autor téhle knihy-kroniky. A v tom Lucinka dostala nápad: „Co kdybychom zkusili přečíst to, co je tam napsáno. Třeba nás to vrátí domů. A pokud ne, půjdeme za tím pánem, aby nám poradil.“ „To je skvělý nápad Lucinko,“ pochválila ji maminka a hned se dala do čtení. Příběh byl opravdu krásný, popisoval všechno, co dneska viděli a ještě víc. Po dočtení zprvu nevěděli, jestli to zafungovalo, když ale vykoukli z okna, bylo všechno tak, jak má být!

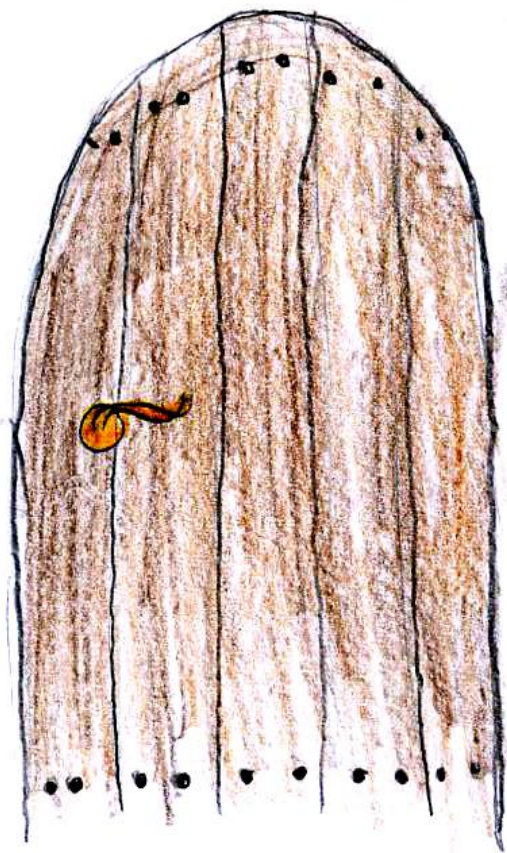
Po čase Lucinka s Kájou vyrostli a příběh vyprávěli svým dětem a ty zase svým a ty zase svým. A kdo ví, taky třeba někdo jejich příběh zapsal do kroniky a teď si v něm nějaká nová rodina, s novým tatínkem, s novou maminkou a novými dětmi čtou!

Zita



BRÁNA ZA ROHEM

„Sáro, Sáro!“ Luisa třásla s dvojčetem, aby se probudilo. „Co je?“ Sára vstala a rozhlédla se po pokoji. Pak se zamračila. Vzpomněla si sice, že má Sam narozeniny, ale pořád je hlídala ta příšerná chůva Marie, protože rodiče jsou ve Francii a mysleli si, že Sára s Luisou jsou ještě moc malé na to, aby byly samy doma. „Musíme rychle do klubovny a jít to tam připravit na oslavu.“ „Jo, jasně,“ řekla Sára a šla se oblékat. Za chvíli už byly v klubovně a tam za nimi přišel Adam. Při vyzdobování místnosti řekla Luisa: „Fakt mě štve, že nás rodiče nechali na pospas tý hrozný Marii.“ „To je fakt,“ řekla Sára „už dávno jsme měly utéct“. „To je ono, zůstaneme tady v klubovně, dokud ta hrozná Marie neodejde.“ zajásala Luisa. „Pozor už sem jde Sam.“ vykřikl Adam. Po chvíli se otevřely dveře a vešel Sam. „Všechno nejlepší k petenáctým... totiž k pátétenáctým...“ snažil se Adam popřát Samovi. „Prostě všechno nejlepší k patnáctým (toto slovo velmi zdůraznila) narozeninám,“ řekla Luisa. Sára se zasmála a šla dát Samovi dárek. Byl to překrásný kapesní nožík. Od Adama dostal Sam skicák (protože rád kreslil). Dál probíhala oslava podle plánu. Děti hrály deskovky a jedly vše, co sem nanosily. Když oslava skončila, přichystali si v klubovně místa na spaní, protože se chystali přespát v klubovně všichni. O přespávačce ale nevěděla Marie, a proto se vydala do klubovny, protože věděla, že tam holky najde. Luisa ji uviděla a vykřikla: „Pozor! Marie jde.“ V rychlosti se domluvili, že se schovají do opuštěného baráku.



Rychle sebrali vše potřebné a utíkali k domu a Marie za nimi křičela: „Sárano, Luisino! Okamžitě domů, nebo budete mít k večeři smažený houby s cuketou!“ (toto jídlo holky přímo nesnášely). Děti na to reagovaly jednoduše: rozběhly se ještě víc. Když doběhli k domu, přečetl Adam ze zvonku: Charles Dickson. „To je asi jméno toho, kdo tu bydlel,“ řekl Sam. „Dělejte!“ vykřikla Sára a vpadla dovnitř. Uvnitř bylo šero, v rozích byly sem tam pavučiny a všude prach. Děti uslyšely ze zahrady šramocení (asi Marie), začaly couvat a pak „Ááááá!“ pod nohama dětí se podlomila zem. „Bum.“ „Hej, nesedejte si na mě,“ zakřičela zezdola Sára. Adam se postavil a rozhlédl se. Kam to spadli? Všude byla tma. Sam škrtl sirkou, která mu zbyla v kapse z oslavy. „Kde to jsme?“ zeptal se Sam. „Nevím, ale nelíbí se mi to tady,“ řekla Luisa. „Jak jsme sem spadli?“ zeptala se Sára a podívala se vzhůru. Byla tam jen skála. „Co budeme jako dělat?“ rozkřikla se Sára. „No, prostě půjdeme tudy,“ řekl Sam a ukázal na chodbu, kterou osvětila jeho svíčka. Děti se vydaly na cestu. „Už je deset!“ divila se Luisa hodinám. „Měli bychom se tu utábořit, stejně nikam nedojdeme,“ řekl Adam a sedl si, aby bylo vidět, že on už dál fakt nejde. „Ale jak seženeme dřevo na oheň?“ podívala se na ostatní tázavě Sára. „Hele,“ vykřikla Luisa a běžela k místu, na které ukazovala. Byl tam spacák a lucerna. „Kdo tu přespával?“ „To je fuk, hlavně že je tu lucerna,“ řekl Sam a zapálil knot v lucerně. Děti se najedly ze zásob, které Sára a Luisa vzaly, když chtěly utéct Marii, a šly spát.

Večer se Sára probudila, protože jí vadilo silné modré světlo. „Charlesi, Charlesi?“ „Co je, Julie?“ „Musíš mi poradit!“ „Ano, a co to bude dnes?“ „Pamatuješ, jak jsi říkal, že strážce brány přijde do tohoto domu?“ „No?“ „No, tak dnes sem přišly čtyři děti a to musí znamenat, že jedno z nich je strážce brány, ne?“ „Ano, to by mohlo znamenat, že jedno z nich je strážce brány.“ Pak bylo ticho. „Nerad to říkám, Julie, ale cítím, že někdo hltá vše, co si tu říkáme!“ Sára se zděsila a hned dělala, že spí. Pak modré světlo zmizelo a bylo slyšet jen hrobové ticho. Sára to „tajemství“, co slyšela, nemohla udržet a vzbudila Luisu a vše jí řekla. „Tedy, je to fakt divný, ale kdo asi může být „strážce brány“ a co to vůbec je, ten „strážce“. „Nevím, ale bude to něco důležitýho,“ řekla Sára. Pak už byly obě unavené a šly spát. Když se ráno probudili, šli dál. Za chvíli se před dětmi vynořily dveře.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Johy a Nela



PERSPEKTIVA DIVA 2. část

Co se událo v minulém díle: Kamil má rodiče v divadle. Jednou vstoupí do špatného sálu a objeví se v jiném světě, kde ho zavrou do vězení.

Kamil sedí na studené zemi. A uslyší, že někdo přichází. Je to paní s korunou na hlavě, zřejmě je to královna. Ta žena řekne: „Jsi ještě dítě, takže z tebe neudělám otroka, ale pošlu tě do jiného světa. Tuhle kobku jsem očarovala tak, že se za chvíli teleportuješ do jiného světa. Mělo by tě to dostat k jedné čarodějce. Je to moje stará známá. Ale moje kouzla nejsou tak mocná, možná procestuješ více světů. Doprovodí tě moje mladá učednice.“ Do kobky vejde dívka s kápí, takže jí Kamil nevidí do tváře. Královna ještě řekne: „Ta čarodějka vám řekne, kde se asi skrývá Ten Milouš, je to také můj starý známý...“. „Ale kdo to Ten Milouš je?“ ... Najednou blikne světlo a Kamil je jinde - i s tou dívkou. Bohužel královna nestačila odpovědět, kdo je Ten Milouš.

Kamil se probudí s ukrutnou bolestí hlavy. Rozhlídne se a skoro nic nevidí. Všude je tma. Jen v dálce se něco hýbe. Najednou se to začne přibližovat. Přibližuje se to čím dál rychleji. Kamil se ani nestihne zvednout a před ním stojí postava s kápí. To je Kamilova pomocnice. „Kdo jsi?“ Tajemná osoba si sundá kapuci. Kamil si osobu chvíli prohlíží a pak se mu rozzáří oči... „Bello!“ Oba se k sobě rozběhnou a obejmou se. Bella je jeho sestra. Když jí bylo pět, zmizela ve starém strašidelné hvozdu. „Proč...“ nedořekne Kamil, protože najednou blikne další světlo. Děti jsou najednou v temné džungli. „Kde to jsme?“ Najednou se něco ozve z křoví. Děti se leknou. „To je jen králík,“ uklidňuje se Bella. Ale králík to nebyl. Byli to lidožraví dřevovlci. Sourozenci se leknou a rychle utíkají pryč, ale dřevovlci je dohánějí. Ve chvíli, kdy už je dřevovlci skoro mají, se sourozenci teleportují do jiného světa. Tentokrát je to les. Najednou uvidí hrbící se stařenu. „Zdravím, už jsem vás očekávala,“ řekne stařena. „Vážně?“ podiví se Bella. „Jistě, posílá vás královna. Má stará známá...“ „Vážně? Tak to jste vy,“ řekne Kamil. „Víte, kdo je Ten Milouš?“ „Ano, jsem čarodějnice, takže vím všechno. Dřív to byl můj přítel, také čaroděj. Pak se přidal na stranu zla. Unesl moji vnučku. Jestli se chcete dostat domů, přiveďte mi ji zpátky.“ Kamil se zamyslí, vzdechne a odpoví...

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Emča a Sofi



Tajemství Národního divadla 2

Co se událo v minulém díle: Malá tanečnice Sofie zůstala přes noc v Národním divadle a potkala Louskáčka z baletu, ve kterém tancuje. Když se spolu dívali z balkónu, někdo odstrčil pohovku, na které Louskáček stál, a ten přepadl dolů...

Louskáček padal dál. „Néé, Louskáčku!“ křičela Sofie. A najednou se jí zatmělo před očima. Vůbec se jí nechtělo vstávat. Přece jen byla 1 hodina ráno. Ale jakmile si vzpomněla, že Louskáček je nejspíš v nebezpečí, okamžitě se zvedla a podívala se kolem sebe. Nebyl to sen. Opravdu zůstala zamčená v Národním divadle. Podívala se z lóže dolů. Louskáček tam nebyl. Co se s ním mohlo stát? Čekala, že tam bude polámané dřevo z jeho těla. Ale nebylo. Najednou přesně věděla, co má udělat. Dostat se z lóže dolů. Vyběhla na dlouhou chodbu. „Kudy teď?“ zamyslela se. Ve tmě moc nešlo rozpoznat, kde je. V dáli uviděla dvě postavy ve svitu z okna. Kdo by tady asi mohl být? Už ji hledají? Ty postavy si potichu povídaly. Nastražila uši. „Teď už fakt nevím! Louskáček měl spadnout z lóže a my ho získat!“ řekl mužský hlas. Přesně to Sofii vrtalo hlavou. „A ta holka, ta tady taky někde musí být. Musíme ji odtud nějak dostat!“ odpověděl na to druhý, ženský hlas. Kroky se oddalovaly. Sofie pomaličku vykročila za nimi.



Najednou ji oslnilo světlo. Někdo musel rozsvítit! Ale to je divné. Věděla, že rozsvítit se dá jen z přízemí, a to s heslem. Teď byla ve čtvrtém patře, takže ty postavy, které viděla, rozsvítit nemohly. „Že by se probudil hlídač?“ pomyslela si Sofie. Najednou uslyšela ránu. „Au! Sakra, ten blbý kostým!“ Sofie se lekla. „Louskáčku?“ zeptala se. Na zemi viděla něco žlutého. Bylo jí to povědomé. Ano, byl to ten kostým z divadelní hry, kterou právě trénovali na zkouškách s baletem. „Louskáčku, ty jsi v té masce?“ zeptala se podruhé. „Ano jsem, pomůžeš mi ven?“ odpověděl žlutý mořský koník. Tak se překvapená Sofie vydala k masce žlutého mořského koníka. Pomohla Louskáčkovi ven z masky. „Slyšel jsi ty hlasy?“ Sofie vzala Louskáčka za jeho malou ručičku. „Ano. A myslím, že bychom se měli podívat dolů do prvního patra a zjistit, jestli je už hlídač vzhůru, protože přeci on jediný může rozsvítit světla.“ odpověděl Louskáček.

Po pár minutách už dorazili do prvního patra a uslyšeli hlídače. „Tak, a vy si pěkně posedíte!“ Vykoukli skrz pootevřené dveře a viděli ty dva lidi, které hlídač držel za kabáty. „Vy jste chtěli ukrást slavnou loutku Louskáčka! To by vám nikdy neprošlo!“ Sofie se podívala na svou ruku, kterou držela Louskáčka. Ale Louskáček tam nebyl. Proboha! Sofie dostala panický záchvat. „Proboha, nevíte, kde je Louskáček?“ Vběhla do místnosti. „Co vy tu děláte?“ zakřičel hlídač. Najednou uviděla, že zloději mají Louskáčka za zády. Musím jim ho nějak vzít. To byla jediná myšlenka, kterou teď měla v hlavě. „Pane hlídači, už je nechci ani vidět! Můžete je odvést ven?“ Tahle věta měla hlavní roli v jejím plánu. „Ano samozřejmě. Jdu na to. Taky už je nechci ani vidět!“ Hlídač odváděl dvě postavy. Ta žena měla pořád v rukou Louskáčka. Teď! Přehrála se jí v hlavě myšlenka. Rozběhla se k té ženě. Vytrhla jí z ruky Louskáčka. „Aa! Co to děláš, ty blbá holko!“ vykřikla žena. Sofie měla jedinou myšlenku. Utéct. Vzala Louskáčka do náruče a začala utíkat. Jenže zloději byli dva na jednoho hlídače, a když viděli, že jim nějaká holka jen tak vytrhla to, po čem toužili, zmocnil se jich obrovský vztek. Tak velký, že od sebe dokázali odstrčit hlídače a rozběhli se k Sofii. Hlídač chtěl Sofii pomoci, ale jelikož nebyl zrovna hubený, tak by je nedohnal. Pak si ale řekl, že se o to pokusí. Pomalu se rozběhl, ale už nevěděl kam. Všichni mu totiž utekli. Mezitím Sofie cítila něčí dech na zádech. Byla to žena. A za ní běžel i ten muž. Už ji doháněli. „Hlavně ať nezískají Louskáčka!“ pomyslela si. Musela myslet rychle. Už běželi po schodech do šatny. Tam to bude zajímavé. Je tam hodně zrcadel, schodů, stojanů na kabáty a hlavně široké a měkké sedačky. A východ! A už měla nápad! Právě seběhla schody do šatny. Ano vypadalo to tu tak, jak myslela.

Ti zloději nebyli nějak moc vysportovaní, ale zase to byli dospělí. A už viděla nejširší a nejpestrobarevnější sedačku. Mohla uskutečnit svůj plán. „Louskáčku, teď tě hodím na sedačku a ty se nelekni, naopak se schovej pod polštářek. Ale udělej to, až řeknu teď!“ Musela zrychlit. Ale zloději ji doháněli. A tak vykřikla: „Teď.“ A vyhodila Louskáčka na tu sedačku. Zloději to naštěstí neviděli. Stejně pořád běželi za ní, ale tentokrát to bylo v plánu. Ještě se ohlédla a viděla, že Louskáček udělal to, co mu řekla. Už byla u východu a vyběhla ven. Venku už byl sníh. Byl listopad. Zloději se přibližovali. Najednou uviděla roh, kde by se jim mohla ztratit. Zahnula za něj a opřela se o zeď. Zloději to neviděli. Mysleli, že zahnula za další roh, a tak tam běželi. Byla v bezpečí. Rozběhla se zpátky do šatny. Louskáček tam čekal u dveří. Objala ho. Byli v bezpečí. Doběhl je hlídač a ptal se, kde jsou zloději. Sofie mu vše vysvětlila a pak společně zavolali na zloděje policii. Po tomhle všem se vyčerpaná Sofie vracela domů z divadla. Tentokrát už měla kabát, který ji příjemně hřál. Sněžilo a ona se těšila na to, až všichni uvidí divadelní hru, kterou trénovala. Než šla spát, pustila si televizi a viděla tam reportáž o těch zlodějích. Byla ráda, že už je doma v teple.

Stella, Žofka, ilustrace Kája

Splňte úkoly a dojděte do Země všeho

Země přírody

SPLŇ ÚKOLY

1. Udělej 5 dřepů.
2. Házej kostkou do doby, než ti padne šestka.
3. Nakresli si něco k tématu Brána mezi světy.



Země vody

DOPLŇ SLOVA

1. Mraky nebi
2. Brána světy
3. Koně odpočívali. (mezi, na, odpoledne)



Země ohně

ZODPOVĚZ OTÁZKY

1. Jaká barva nám vznikne, když smícháme modrou a červenou?
2. Jaké téma měl minulý časopis Tonda?
3. Jakou barvu má česká vlajka?



Země vzduchu

ZAKROUŽKUJ SPRÁVNOU ODPOVĚĎ

4. Když smícháme žlutou a modrou, vznikne zelená. ANO NE
5. Je pravda, že $62+52=200$? ANO NE
6. Má Paříž sochu Svobody? ANO NE



A jste v Zemi všeho:)



Kája, Stella, Dáda

Mimozemská honička

Mimozemšťan přiletěl na naši planetu a začal ji ničit. Nikdo si s ním neví rady. Pomůžeš mimozemšťana chytit a poslat ho zpět do vesmíru, aby už neničil naši planetu?

POTŘEBY: kostka, nastříhané kartičky a žetony, dobrá nálada

NÁVOD KE HŘE:

Hra je pro 2 – 7 hráčů.

Vystříhni barevné karty a žetony s tvářemi postav. Dej žetony s lidmi na zelenočerné pole a žeton s mimozemšťanem na žluté pole.

Cíl mimozemšťana je chytit všechny hráče, cíl hráčů je chytit mimozemšťana.

Začíná hrát mimozemšťan, hodí si kostkou a jde, kam chce. Hráči ho pak pronásledují.

Pokud hráči chtějí riskovat, můžou použít barevné losovací kartičky. Vezmou si kartu, která je v balíčku nahoře.

Význam barevných losovacích kartiček:

Červená: Jedno kolo nehraješ.

Fialová: Mimozemšťana trefila střela – jedno kolo nehraje.

Zelená: Mimozemšťan zničil pole před tebou, změň trasu.

Modrá: Jdeš o tři pole dál.

Hnědá: Posuň se na libovolné pole kromě pole s mimozemšťanem.

Černá (Díra): Spadl jsi do propasti, končíš.

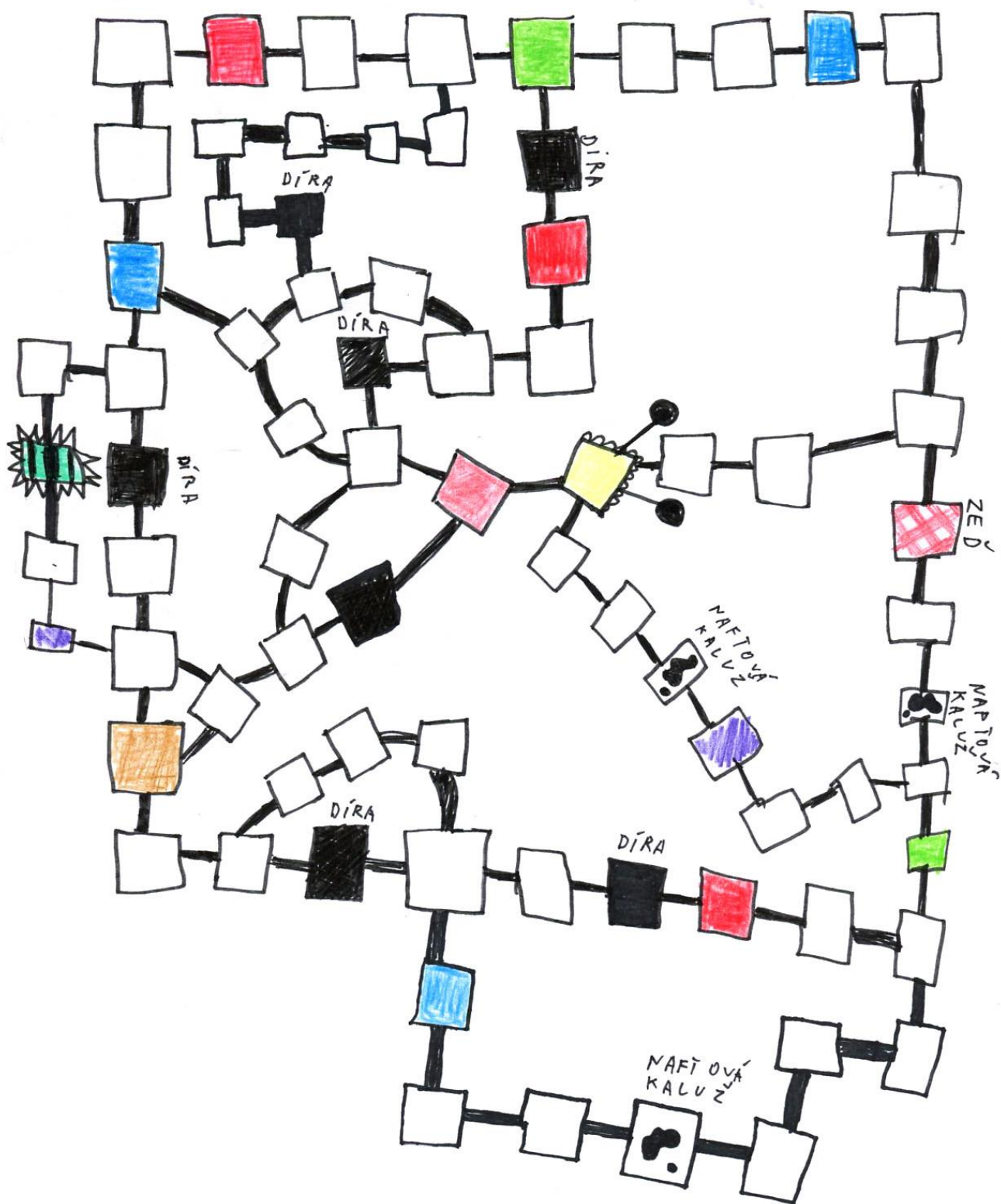
Barevná pole v herním plánu mají stejný význam jako losovací kartičky.

Zed': Jestli chceš dál, stojíš 3 kola.

Naftová kaluž: Uklouzl jsi a jdeš o 5 polí dopředu.

Michal, Tom, Tobi





CHVILKA ZÁBAVY

1. Řekni svému dobrovolníkovi, ať si myslí číslo. Pak postup je jednoduchý: Řekni mu ať si v duchu počítá:

Přičti stejné číslo jako je myšlené číslo, přičti 10, odečti polovinu a odečti ze začátku myšlené číslo. A ty budeš vědět, žemu vyšlo 5!

1234

2. Pán stojí na jedné straně řeky a pes na druhé. Pes se dostal k pánovi aniž by se namočil, ale nepoužil člun, most a ani jí neobešel. Znáš odpověď ty?



(něka byla zamrzlá)

3. Víš, kdy v čerejšek následuje po zítřku?

(vůtra)



4. Rodina si pořizuje kohouta. Předpokládají, že jim snese 6 vajec týdně. Kolik vajec jim snese za 7 týdnů?

(supoz)



5. Jaký přijde čas, když si slon sedne na plot?

(čas plot opad)

6. Jsou dva blázni: První: „My jsme dobrá trojka.“ Druhý: „Kdo?“ První: „My čtyři.“ Druhý: „My čtyři?“ První: „Ne, my dva!“ Druhý: „Kdo my dva?“ První: „já s bráchou.“ Druhý: „Ty máš bráchu?“ První: „Ne, proč?“



Doplň:



	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
A	P	C	S	Y	J	Z	G	A	K	R
B	L	W	C	Ě	S	T	S	Ň	Í	F
C	H	U	D	A	V	M	G	R	V	H
D	Y	R	O	G	K	R	O	J	P	Ý
E	S	E	Š	J	H	Ě	F	G	Í	E
F	N	T	M	É	M	E	P	I	Ú	Z
G	Ů	Ř	L	W	O	T	Č	K	J	X
H	A'	B	S	L	Č	Í	A	Ó	N	D
CH	Q	U	M	K	Ž	Ď	A'	M	L	O
I	T	O	L	E	C	O	Z	X	Ň	Ž



F7 G5 C8 B6 H1 I3

G6 B4

A1 G2 I4 CH8 B9 E1 F2 E9

C3 I6

G9 F8 F1 F4 C1 D4

H3 C5 E6 I1 H7



Schovaná zvířata

1.  2. 

3.  4. 

5. 

6. 

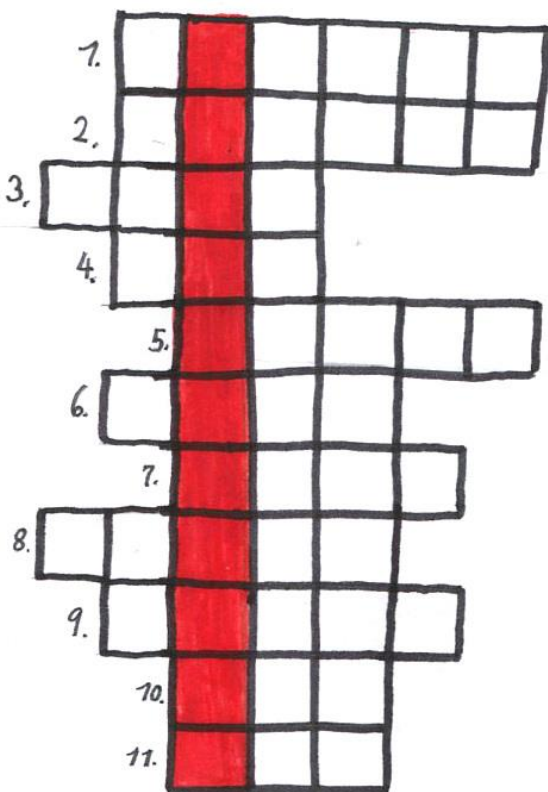
7. 

8. 

Tajenka: _____

_____ znamená anglicky
Hvězdná brána

Doplň křížovku:



tajenka: _____



SLANÍ ŠNECI

CO BUDEME POTŘEBOVAT:

listové těsto

nivu

plátkový sýr

šunku

slaninu

vejce

Nejprve si rozděláme listové těsto, které můžeme potřít kečupem, dále na něj dáme slaninu, sýr, šunku a nastrouháme nivu. Vše to srolujeme, nakrájíme na malá kolečka, dáme na plech, potřeme vajíčkem a pečeme na 180 stupňů přibližně 20 minut. Vyndáme z trouby a můžeme servírovat.



text: Barbora, foto: Natálie, obě 8.A

RYCHLÁ VEČEŘE PRO DVA

4-5 velkých žampionů (oddělte kloboučky od noh)

Smícháme lišky,
rozmarýn,
zakysanou smetanu (50 g),
teriyaki omáčku (20 g),
petržel,
koření,
lanýžový olej

Pak tu směs položíme do čepičky žampionu a položíme na to rajče a mozzarellu (200 g).
Dáme do trouby na 20 min na 200 °C.



text: Daria, foto: Zoi, obě 8.A



Ena a Saša šly nakupovať do nákupného centra...

Vo, takhle kabelka? Já jsem tak fakt boží!

naděná.

Hele, Emýlka, ok, půjdu potřebovala taky.

Tak já tu počkám.

Ajá.

Haló.

Co se děje?

Co se to děje?

Počkat Sašo, kde jsi?

Ajá!

Kde to doprýnka jsem?

Jsi v budoucnosti, kočička.

Co prosím!?

Nějak jsem se tu ocitla v pomoci záchodků v nákupku.

Aha a nevěděl jsi jinou holku?

Tak to ne, ale možná se teleportovala do minulosti.

Aha. To jsi asi prošla branou mezi světy.



Saša zatím byla v...